

ката и отъ гънката на мѣстността гдѣто се бѣше скриль руския полкъ.

Генерала или полковника — не помня добръ — който командваше бригадата, бѣше ѝ заповѣдалъ (по своя собствена инициатива или не, не знамъ сигурно) да се спѣши!

Тъкмо това е и чакаль съ нетърпѣние руския полкъ Той веднага се нахвърля като бомба върху нашитѣ нещастни кавалеристи, на които единия кракъ още е билъ въ стремето! . . . Полковницитѣ, майоритѣ и почти всичкитѣ офицери сж били избити или ранени . . . Единъ капитанъ*) получилъ 22 рани, когато този ураганъ прѣминалъ посрѣдъ нашитѣ спѣшени ескадрони!

Възползуванъ отъ това разстройство, командира на руския полкъ си пробива пътъ и се присъединява къмъ своитѣ отстъпающи войски!

Надѣвамъ се, другари, че вие, които ще четете тази моя книга, ще помните това прискърно произшествие и че никога нѣма да си позволите да спѣшавате ескадронитѣ си, до като се не удостовѣрите, че това е възможно да се направи и, освѣнъ това, че никога нѣма да се движите безъ разузнаване!

Слѣдъ това настѣпление «на мѣсто», отново послѣдва остановка и отново се започна незнанието на това, което трѣбваше да се върши, което прѣдстоеше да се изпълни.

А резултата отъ всичката тази лутаница?

Резултата ли?

Нула!

Не, не бѣше нула; той бѣше единъ отъ най-прискърбнитѣ, защото оттогава вече бѣше изгубена

*) Сега той е дивизионенъ генералъ.